

NSR DARBNĪCA

(NEBIJUŠU SAJŪTU RESTAURĒŠANAS DARBNĪCA)

pastāv kopš 1982. gada septembra, kad kopā ar Viesturu Slavu («Dzeltenie Pastnieki») «darbnīca» ierakstīja trīs pirmās «darbnīcas» dziesmiņas: «Ciku Caku Caurā Tumba», «Augu Nakti» un «Labrīt, Putra». Pirms tam «Dzeltenie Pastnieki» jau bija paguvuši aranžēt un ierakstīt dažas, kā vēlāk izrādījās — «darbnīcas» dziesmiņas («Sliktā Dziesma par Zaķu Salu», «Līnas Dziesma par Salauzto Kafejnīcu», «Nāc Ārā no Ūdens» un «Lokomotīve Jūras Krastā»). Šobrīd «darbnīcas» ierakstos skan apm. 30 dziesmas un mūzika inscenējumam, bet vēl vismaz 40 dziesmas ir palikušas uzmetumu formā un, laikam ritot, kļūst par «darbnīcas» arhīva nerealizēto materiālu.

«Arhīvs», protams, ir hiperbola. Un «darbnīcai» nemaz nav savas darbnīcas. Vai arī — «darbnīcas» darbnīca ir: vasarā nedēļa Bānūžu ezera krastā, triju stundu ilgs gājiens gar dzelzceļu no Imantas līdz Bolderājai, dažas rudens dienas Jūrmalā tukšā vasarnīcā u.tml. Arī «darbnīcas» pēdējo gadu dziesmu tekstus var atrast jebkur: vecākās vai jaunākās telefongrāmatās, 1902. gada Baedeker's ceļvedī pa Ēģipti vai Parīzi, avīzēs, pavārgrāmatās, vārdnīcās u. c. Arī ēdot, guļot un pīpējot.

Runāt par katru «darbnīcas» dalībnieku atsevišķi šinī gadījumā nav nekādas nozīmes, jo «darbnīcu» nevar sadalīt trijos atsevišķos komponentos, taču to nevar saukt arī par sadarbību. Tas, ko «darbnīca» atklāj savā «darbnīcas» ikdienā, ir individuālais un intīmais nevis mūsos, bet gan starp mums un ap mums. Tādējādi «darbnīca» ir gan aktīva sociāla mikrostruktūra, bet nav atrisinājums NEZINKAM.

JURIS BOIKO

CIKU CAKU CAURĀ TUMBA

Ciku caku caurā tumba
Kāpēc gan tik caura tu
Kur tu ņēmi caurā tumba
Tādu lielu caurumu?

Piedz: Caura gan,
Caura gan —
Kāpēc tu tik caura man?

Pieri nobrāzusi
Sānus noberzusi
Maigi izsakoties
Ļoti aizsmakusi

Piedz: Caura gan...

Laikam cūkas ganījusi (tumba)
Laikam putnus biedējusi (tumba)
Laikam zivis zvejojusi (tumba)
Laikam vilkus medījusi (tumba)

Piedz.

Kur lai lieku tādu (tumbu)
Ar tik lielu cauru (mu)
Nest man to uz tīrgu (vai)
Uz komisijas veika (lu)
?????

MANĀ MEŽĀ

Manā mežā nav neviens.
Manā mežā nav neviens.
Tukšs un kluss
mežs mans dus.
Manā mežā nav neviens.

Manā mežā koku daudz,
kas to zin, kā katru sauc.
Tāds mans mežs,
visiem svešs.
Koku daudz, bet viens mans mežs.

Manā mežā visiem šķiet,
ka tie manā mežā iet.
Ak, cik salds
ir šis malds.
Manā mežā nav neviens.

VIŅŠ GUĻ VIŅŠ ĒD VIŅŠ PĪPĒ

Viņš guļ viņš ēd viņš pīpē
Un visu laiku kaut ko
iedomājas
Par frekvencēm, kas zemei
pāri klājas.

Viņš guļ viņš ēd viņš pīpē
Un pats no sevis lielā
kaudzē krājas
Kas neatceras vairs kā
jāapstājas.

Viņš guļ viņš ēd viņš pīpē
Viņš visu laiku tikai
iedomājas
Ka vajadzētu beigt un
jāiet mājās.

Bet kad viņš ceļas kājās
Un saka kaudzei: gribu
iet uz māju
Tad kaudze viņam priekšā
aizliek kāju.

AUGU NAKTI

Augu nakti tumsā klausos:
ārā lēni snieg,
tramvaji uz savu depo
tukši gulēt iet,

kaut kur ļoti skaļi klepo
saaukstējie suns, —
klusums liels un visu pacieš,
nekas nenotiek.

Aizmigu es rīta krēslā —
izdēdējis miegs,
it kā cauri stiklam lēni
snigtu lipīgs snieg.

Aizmigu, kad agri rīta
tramvaji jau skrien.
Savā tumsā guļu līdzīgs
tukšiem tramvajiem.

Aizmigu un ilgi miegā,
tālu bēgu, — snieg
snieg un manus soļus pacieš,
nekas nenotiek.

